

SCÉNÁŘ - PAVEL LINEK

Sudety. Pohraničí Československa. Území, kde život za války i po ní rozhodně nebyl jednoduchý.

A vlastně to bylo takový smutný, že tam byli lidi, který se tam nastěhovali po Němcích a většinou to byli takový trošku náatury drsný.

Pavel Linek se narodil v roce 1948 v Dobrouči.

Tam byli lidi dost špatný, já jsem třeba jel na kole, ještě to byl pionýr, malý kolo a blbě jsem zatočil, byl tam můstek, myslel jsem si, že to vytočím, a spadl jsem do potoka, ale jen na nohy, nic se nestalo, přišel tam nějaký pomocník VB a chtěl po rodičích deset korun za to, že jsem tam spadl.

V rodině bylo 7 dětí, Pavel byl šestým z nich. Rodina se hlásila k římskokatolické církvi a to přinášelo v 50. letech, po nástupu komunistů k moci, velké problémy.

Já třeba, když jsem byl biřmovanej, tak jsem měl svého kmotra, který byl deset let zavřený, nebo dvanáct dokonce a zavřeli ho, když mu bylo osmnáct roků.

Přesto bylo Pavlovo dětství velmi šťastné.

Byly to hlavně Vánoce a doba před Vánocema, když jsme prohlíželi všechny možný skryše, kde maj naši uložený hračky, nebo hračky, knížky hlavně pro nás.

Změny ve společnosti v 60. letech přijímal Pavel Linek s velkými nadějemi.

Ten rok šedesát čtyři, šedesát pět už prostě se začal ten svět votáčet, ten život v té naší republice k lepšímu, že se vraceli lidi z vězení třeba jo, kněží, kteří nemohli sloužit, už zase mohli sloužit. Někteří.

Pamatuju si, že byl první máj, to už jsem chodil do učení, a že jsem šel sám dobrovolně do průvodu, jo, to byla už taková, takový to napětí, a věděli jsme, že už se ty ledy hejbou, že už prostě se říká to, co se říkat může a musí."

Ale naděje všech občanů na uvolnění totality byly zmařeny vstupem vojsk Varšavské smlouvy v srpnu 1968.

Já jsem v té době byl měsíc ženatý, spali jsme v Nerudovce přímo přímo prakticky pod Hradem, pár stovek metrů, no a slyšeli jsme ten kravál, že jo jak lítaly ty letadla, když jsem vyšel ven, tak jsem říkal kterež blbec tady pokřídloval dlažbu a to byla dlažba voježděná vod tanků.

Pan Pavel je velmi aktivní, poctivý, stále pracuje, má rád život a svoji rodinu. S manželkou se rozhodli, že ke svým dětem přijmou tři chlapce do pěstounské péče.

Mě v životě, co mi dodávalo odvahu, jednak to teda byla víra a jednak tedy vopravdu že jsem viděl, že ta manželka se mnou vydrží všechno, jo a ty děti, že mě maj rádi, že jich je hodně a že se povedlo, nejenom díky nám teda, ale těm klukům pomoci.

A co je podle pana Pavla v životě nejdůležitější?

Je to prostě hledání, hledání toho, co je život, co je svět, co je krásný a to má každý.